

Я у світі людей

Автор: Габрук Любов Григорівна

"Я у світі людей"

Якщо у людини немає жодного справжнього захоплення, він подібний ідолу, який стоїть там, де його поставили.

Хун Цзичен, китайський філософ

Мої захоплення - моя професія.

У житті є чимало цікавих захоплень. Інший раз навіть дивуєшся, чим тільки люди не захоплюються! Я все життя була невгамовною людиною, мені хотілося спробувати все.

Моєю улюбленою героїнею в дитинстві була не Василіса Прекрасна, не Василіса Премудра і не Попелюшка, а Марія-майстриня. В силу дуже юного віку, я, інтуїтивно, розуміла, що головне в житті людини не зовнішня краса, а те, що можеш своїми руками зробити для людей.

Я росла і росла моя впевненість у тому, що моє покликання – створювати красу для людей, наповнювати їх буденність новими фарбами і враженнями.

У наш швидкісне століття, в якому є величезні можливості реалізувати себе в хобі, захоплення моєї мами – вишивання і в'язання – стали моїми. Спочатку мама навчила мене вишивати гладдю. Вишивка оточувала мене скрізь – серветки, скатертини, блузки. Потім була школа, де нас, дівчаток, вчили бути справжніми господинями, вчили шити, в'язати, готувати, створювати затишок і тепло в будинку. Світ навколо мене був настільки

прекрасним і дивовижним, що мені хотілося спробувати себе у всьому, що можна створити своїми руками. І саме тоді, в юності, я чітко усвідомила, що мої захоплення можуть стати моєю професією.

Я вчилася, росла. Розширювався коло моїх інтересів, вишивання бісером і хрестиком, орігамі, квілінг, шиття.

Ставши учителем трудового навчання, я зрозуміла, що немає нічого прекраснішого в житті, ніж знання того, що твої руки і фантазія готові творити чудеса. А найголовніше – я змогла свої знання та вміння передати ученицям. Чи це не диво?

Нещодавно у мене з'явилося ще одне захоплення – ландшафтний дизайн. І це теж з дитинства. Моя бабуся все життя захоплювалася розведенням квітів. Навесні ми вдвох виходили в сад, і там вона давала мені перші уроки краси і смаку. Бабуся не знала слів «ландшафт», «дизайн». Але вона навчила мене відчувати душу рослин, прищепила любов до прекрасного. І це стало в нагоді в моїй професії. Мої учні прикрасили територію школи квітниками.

Я народилася і живу в місті Вінниця. Яскравий спогад дитинства – ковдра, зшита з різнокольорових клаптиків. Мені завжди хотілося зшити таке ж. Але я не знала, як. І лише через багато років я дізналася, що зараз така техніка називається «печворк» – клаптеве шиття. У цьому виді рукоділля немає межі фантазії. Адже кожен новий виріб – нове колірне рішення, новий візерунок, нове натхнення. На уроках трудового навчання ми створюємо будь-які речі, зшиті з клаптиків – спідниці, мініатюрні аксесуари та іграшки. Так багатовікові традиції моїх предків втілилися в роботах моїх учениць.

Наш світ, з його повсякденними справами, речами і подіями цікавий. Але в цьому ритмі життя кожен знаходить щось, що робить його життя радісним і насиченою. Хобі – це відмінний спосіб реалізувати себе. Кажуть, що добре, якщо твоя робота і є улюблена справа. Це про мене: я з упевненістю можу сказати, що я сильна, багата і щаслива.

Сильна в тому, що у мене є міцна сім'я і вірні друзі. Багата – поруч зі мною діти, яких я дуже люблю. А удача і щастя в тому, що я свою роботу змогла перетворити на захоплення свого життя.

Я не стою на місці, адже ще так багато належить дізнатися, навчитися і навчити інших.